

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 6	15. Marts 1906.	55. Aargang

Tale af Joseph F. Smith,

holdt i Deacons Hall, Boston, den 24. December 1905.

Jeg kan ikke sige, jeg føler mig meget oplagt til at tale i Dag, men Præsident Mc Quarrie mener, at mine Brødre og Søstre her vilde føle sig skuffede, hvis ikke jeg sagde nogle Ord til dem. Vi have nu været paa Rejse mere end en Uge, og vi blive almindeligvis noget trætte af at rejse saa længe med Toget, og i Særdeleshed naar vi ere i et saa behageligt Selskab, der ikke saa let kunne komme til Ro om Aftenen, og saa maa vi jo altid tidlig op om Morgenen og berede os paa, hvad der foreligger os den Dag. Det er mig dog en Fornøjelse at kunne samles med saa mange af de Hellige, Ældsterne og vore Venner, som her ere til Stede, og jeg kan hjertelig bifalde alle de Bemærkninger, I have hørt af dem, som have talet før mig, og jeg kan vissel sande alle deres Vidnesbyrd. Ingen kan annamme Jesu Kristi Evangelium i al Oprigtighed, uden derved at blive en bedre Mand eller Kvinde end før. Skønt nogen kunde være lige saa god som den unge Mand, der spurgte Frelseren, hvad han skulde gøre for at opnaa evigt Liv, vil Evangeliet dog gøre ham til et bedre Menneske. I ville erindre, at Frelseren sagde til den unge Mand, at han skulde holde Budene. Og han sagde til ham: „Hvilke?" Men Jesus sagde: dette: du skal ikke ihjelslaa; du skal ikke bedrive Hor; du skal ikke stjæle; du skal ikke bære falsk Vidnesbyrd; ær din Fader og din Moder, og du skal elske din Næste som dig selv. Da siger den unge Karl til ham: det haver jeg holdt altsammen fra min Ungdom; hvad fattes mig endnu? Jesus sagde til ham: Vil du være

fuldkommen, da gak hen, sælg hvad du haver, og giv fattige det, og du skal have Liggendefæ i Himmelen; og kom, følg mig. Men der den unge Karl hørte det Ord, gik han bedrøvet bort; thi han havde meget Gods." Da var det Frelseren udtalte de Ord, vi saa ofte have hørt gentaget: „Sandelig siger jeg eder, at en rig kommer vanskelig ind i Himmeriges Rige. Atter siger jeg eder: det er lettere at en Kamel gaar igennem et Naaleøje, end at en rig kommer ind i Guds Rige." De fleste ville da sige: dersom dette er Tilfældet, saa er det umuligt for en rig at komme ind i Himmeriges Rige. Jeg tror, at om vi rettelig forstod det Udtryk, Frelseren brugte ved den Lejlighed, vilde det være os ganske let at forstaa. Det siges, der var dengang en meget lille og snæver Port i Muren omkring Jerusalem, der kaldtes „Naaleøjet", og den var saa lille, at det var meget haardt at faa en Kamel derigennem. Naar den vandrende ankom til Staden, efter Stadsportene vare lukkede, vilde saadanne bede om Tilladelse til at komme ind ad denne Port, hvilket undertiden blev tilladt, hvis ikke Kamelen var for stor. Frelseren havde Hensyn til dette, da han sagde, at det var lettere for en Kamel at komme igennem Naaleøjet, end for en rig Mand at komme ind i Himmeriges Rige.

Men det Punkt, jeg ønsker at henlede eders Opmærksomhed paa, er: der var noget mere fornødent for ham for at sikre sig det evige Liv; hvad var det? han stjal ikke, han løj ikke, han bedragede ikke sin Næste eller bar falsk Vidnedsbyrd imod ham, ejheller bedrev han Hor eller paa anden Maade forbrød sig imod Loven. Efter hans eget Vidnesbyrd havde han efterlevet alle disse Bud fra sin Barndom af, og dog fattedes der noget. Hvad var det? Han fattedes Kærlighed til Gud. Derfor gik han bedrøvet bort, og for ham var der ingen Adgang til Guds Rige, saalænge hans Hjerte var hengivet til verdslige Rigdomme.

Brødre og Søstre, hvo, som elsker Forlystelser mere end Sandheden, er ikke værdig at bære Navnet af en Sidste-Dages Hellig, thi han vil handle efter sit Hjertes Begær. For at være det Navn værdig, maa vi føle i vort Indre, som en Vismand fordum sagde: „Jeg og mit Hus vi ville tjene Herren, ihvad vi saa skulle møde". Trods enhver Tillokkelse og Fristelse, der monne søge at forføre os, trods enhver Tilbøjelighed i os til at gøre det, som ikke var ret og antageligt for Herren, maa vi løfte os op til det Højdepunkt af Fuldkommenhed og til den faste Beslutning i vort Hjærte og Sjæl, at vi kunne sige til Fristeren: „Vig bort fra mig, for jeg vil tjene Herren!"

Derfor siger jeg ogsaa, som en af Brødrene sagde, at Mennesket, som bliver en Sidste-Dages Hellig, bliver bedre derved. Det viste sig, at den unge Mand, som Frelseren satte paa Prøve, elskede sine Rigdomme og de Forlystelser, han kunde forskaffe sig med dem, mere, end han elskede Gud. Uagtet han holdt Budene, var han dog ikke ydmyg, og elskede ikke Sandheden mere end alt andet. Der fordres mere af os

end blot at holde Budene. Vi maa tragte efter at gøre Guds Villie. Ofte hører man det sagt: „Alt, hvad der fordres af Mennesket, er at være ærlig mod andre“, og at man derved vil opnaa Ophøjelse og Herlighed. Men de, som stille sig tilfreds dermed, glemme, hvad Frelseren sagde, at „uden nogen bliver født paany, kan han ikke se Guds Rige“. De tage ikke dette i Betragtning. De synes ikke at betragte dette som en Guds Lov nødvendig for Saliggørelsen. De glemme ligeledes, at Frelseren sagde: „Uden nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige.“ Ligemeget hvor god, hvor retskaffen, hvor ærlig han er, han maa absolut gaa igennem Døren for at indkomme i Guds Rige. Herren fordrer dette. Naar nogen derfor afslaar Tilbudet eller vægrer sig ved at gaa igennem Døren til Herrens Faaresti, kan han aldrig blive en Guds Arving, eller en Jesu Kristi Medarving. Han kan mulig blive en Tjener, maaske en tjenende Engel. Men han kan aldrig blive en Guds Søn med Arveret til evige Herligheder, Ophøjelser og Troner; nej, aldrig gennem tilkommende Evigheder, medmindre han gaar ind ad Døren og derpaa efterlever enhver af Herrens Befalinger, der indeholdes i hans Evangelium. Der kan ikke være Spørgsmaal om dette, hvis Jesu Kristi Lære er sand. Om nogen skulde spørge mig, om jeg tror paa Gud, som er Jesu Kristi Fader, tro I, at jeg vilde betænke mig paa Svaret derpaa? Visseligen ikke. Jeg vilde straks svare ham: Ja, jeg tror af mit ganske Hjerte paa Gud, som er min Aands Fader, — som er Fader til vor Herre og Frelser, Jesus Kristus, Himlens og Jordens almægtige Skaber; han, som staar over alt, og ved hvem alt blev skabt. Ikke alene tror jeg dette, men min Dømmekraft, mine Sandser, min Følelse, min Forstand, min hele Sjæl er aldeles overbevist derom. Jeg veed min Frelser lever. Jeg veed at Gud, min Fader lever, og Jesus er Kristus. Intet Menneske kan berøve mig denne Kundskab. Herren har givet mig den og ladet denne Følelse gennemtrænge mig fra mit Hoved til mine Fodsaaler. Derfor veed jeg, hvad jeg taler om.

Min Religion lærer mig at elske alle Mennesker. Uagtet jeg kunde afsky deres Gerninger eller beklage deres Ugudelighed og aandelige Mørke, saa ere de alligevel skabte i Lighed med Gud, vor Fader — de ere mine Brødre og Søstre. Det udfordres af mig, at jeg skal elske min Næste som mig selv. Maaske jeg ikke har naaet det høje Maal af Fuldkommenhed; der kan maaske endnu hænge ved mig for megen Egenkærlighed, saa at jeg elsker mig selv mere end min Næste, men jeg ønsker at gøre hvad ret er mod mine Medmennesker, thi Evangeliet fordrer det af mig. Det er en Guds Lov, at jeg skal tilgive alle Mennesker; at jeg ikke skal dømme nogen, men at jeg skal overlade dem til at dømmes af ham, som er en retfærdig Dommer, og som har Rettighed til at tilgive, hvem han vil. Det er hans Rettighed at dømme Menne-

sker, men ikke min. Derfor maa jeg tilgive alle og sige, lad Herren dømme imellem dem og mig. Lad ham bifalde deres gode Gerninger og belønne dem, eller straffe dem for deres onde Handlinger, eftersom han vil. Jeg har ikke Rettighed dertil. Han har ikke sat os til at domfælde vore Medmennesker. Vi kunne vide at nogle handle uret, men alligevel have de Sjæle, der skulle frelses. De ere skabte i Guds Billede — de ere hans Sønner og Døtre — og det er vor Pligt at gøre alt, hvad vi formaa, for at lede dem fra deres Vildfarelser, fra deres Synder og Laster og vise dem ved vort Eksempel saavel som ved vore Raad og Formaninger den Vej, de skulle vandre paa for at opnaa det evige Liv. Intet Menneske kan give eder evigt Liv; det er ikke givet noget Menneske at ophøje et andet. Men det er givet Mennesket at kende Sandheden for sig selv og vandre i Lyset selv, efterdi Kristus er Lyset; at han maa kende om Lærdommen er af Gud eller af Mennesker; at han maa staa i Samfund med Kristus, hvis Blod maa rense ham fra Synd. Det er mit Privilegium at være saaledes stillet. Saa er det tillige min Rettighed at lære andre at holde Guds Bud og vandre paa den rette Sti; vise dem hvorledes de kunne aflægge deres Synder og Laster; at bringe Lys, Kundskab og Tro i deres Hjerte. Da kunne de selv vandre frem paa den rette Vej og opnaa, hvad de tragte efter, formedelst Flid og Trofasthed i Efterlevelsen af Guds Bud og Love. Men jeg kan ikke frelse nogen. Ingen kan frelse mig. Ingen kan frelse en anden. Han kan kun være behjælpelig ved at overtale en anden til at afstaa fra Synd og gøre hvad Ret er og Herren til Velbehag.

Da jeg var en lille Dreng, blev jeg med Forsigtighed opdraget af en ædel og dydig Moder. I min tidlige Barndom blev jeg berøvet min Faders Omhu og Raad, men havde den Velsignelse, den Glæde og Lykke at blive vejledet og formanet af en ædel, god og trofast Moder. Hun lærte mig at være ærlig, retskaffen og sanddru. Hun lærte mig at ikke lyve eller bære falsk Vidnesbyrd eller tale ondt om andre; ikke at kives eller ligge i Trætte med nogen; men heller give efter; at lide hellere end gøre Uret. Af den Karakter var de Principper, der bleve indpræntede i mig i min Barndom. Da jeg var femten Aar gammel, blev jeg kaldet paa Mission — ikke blot til en anden Del af mit eget Fødeland, men jeg blev sendt til Øerne i Stillehavet, Tusinder af engelske Mil fra Hjem og Venner, hvor jeg maatte lære et fremmed Sprog for at kunne tale med Folket. Herren velsignede mig, medens jeg var der; men de, som ere kendte med Forholdene der og med Folkets Tilstand, vide ogsaa, hvilke Fristelser unge Mænd ere udsatte for, og hvor vanskeligt det er for Mænd, især de unge, at holde sig rene og ubesmittede af Verden. Om der er noget i Verden jeg er stolt over, saa er det fordi jeg formedelst min Moders Undervisning og Formaning, og formedelst min

Tro paa Jesu Kristi Evangelium, som hun lærte mig at forstaa, og som jeg dengang troede af mit ganske Hjerte, var i Stand til at holde mig ren og ubesmittet af Verden. (Fortsættes)

Sankt Pauli Levnedsløb.

2. Kapitel.

Saul som Skoledreng.

(Fortsat fra Side 79.)

Hvis vi nu kunne erindre, hvad der her er bleven sagt, kunne vi forestille os et Billede af Sauls Ungdom i Tarsos. Saa vidt vi vide, var han den eneste Søn, elsket af sin Fader, Moder og Søster. I hans jødiske Hjem, vilde hans røde Hue, hans løse, blaastribede Trøje eller Bluse og hans forskelligfarvede Skærf tyde paa, at han hørte til samme Race, som den unge Jesus, der paa samme Tid var klædt i samme Slags Dragt nede i Jødeland. I den store tæt befolkede Hovedstad i Kilesien voksede Saul op i Kundskab som i Vækst, ligesom Jesus gjorde i den lille uansete By, Nazareth, som laa skjult mellem Bakkerne i Galilæa, hvor kun den sande og levende Gud blev dyrket. Fra det flade Tag paa det Hus, hvori han boede, kastede han Aar efter Aar sit Blik ud over Taurusbjærgene, der strakte sig mod Øst og Vest og hvis højeste Toppe om Vinteren vare bedækkede af den hvide Sne, der glindsede under Solens Straaler, og hvorpaa Skyernes Skygger ofte legede. Om Sommeren derimod vare de iklædte Naturens grønne Dragt. Den udstrakte Slette var fordelt af den brusende Flod Kydnos, langs med hvis Bredder stod høje Palmetræer ligesom Skildvagter over Haverne, der vidnede om Jordens Frugtbarhed. Undertiden vilde Saul bestige de høje Bakker og fremragende Klipper, ligesom de Bjærggedder, som fandtes der; atter vilde han følge Flodens Bred opad og maaske bade sig i dens iskolde Vande, der næsten kostede Aleksander sit Liv. En Fjerdingvej Nord for Staden vilde han besøge Vandfaldet, især naar dets herlige Skue var forhøjet af den smeltende Sne paa Bjærgene. Nede ved Bryggen vilde han ofte betragte Skibene komme og gaa, fra og til forskellige fremmede Lande — Skibe som maaske i Tidens Løb skulde bære ham gennem Fare og Lidelser for Kristi Skyld, om hvem han dengang intet vidste; thi det var ham, som skulde bære den korsfæstedes Banner vidt og bredt i Verden.

I hans Drengealder forestille vi os ham som en alvorlig Elev, een blandt en Ring af Drenge siddende paa Gulvet eller Jorden, klædt i deres hvide Bluser, og saaledes omringende deres Lærer. Der var een Ting han vilde vi skulde lægge Mærke til mest af alt, hvad der angik

hans Væren i sin Ungdom. Efter hans eget Udtryk, da han blev en stor og god Mand, var det: „Jeg var en Farisæer". Undertiden vilde han ogsaa gaa til Gymnastikhuset og se de unge løbe, springe, brydes og kappes for Æreskransen eller Gevinsten, som tilfaldt den heldige. Naar vi læse hans Taler og Breve mange Aar derefter, kunne vi se, hvor dybe Indtryk disse Ting havde gjort paa ham.

3. Kapitel.

Saul forlader Hjemmet og rejser til Jerusalem.

Uden Tvivl var Saul en forstandig Dreng, om hvem Forældrene gjorde sig store Forhaabninger; han var en god Elev, der kunde blive en Skribent af stor Talent til at udlægge og forklare de jødiske Love og Traditioner for Folket. Der var den Gang i Grækernes Hovedstad en Højskole, der kaldtes Universitetet; ligeledes var der en i Alexandria i Ægypten, og en i Tarsos i Kilikien; men i ingen af disse kunde Saul faa den rette Slags Undervisning for den Gerning, der var planlagt for hans Fremtid. Han maatte gaa til Universitetet i Jerusalem. Tiden var nu kommen. Hans Skolegang i Tarsos var forbi. Vi vide ikke bestemt, i hvilken Alder han var, da denne Forandring i hans Levedage skete, men han antages at have været mellem 10 og 14 Aar gammel. Bestemmelsen paa hans første Besøg til det hellige Land fyldte vist nok hans Sjæl og Sind med al den Begejstring, der kunde tænkes af en Dreng paa den Alder. Han skulde skue sine Fædres Land. Han vilde have Lejlighed til at besøge Steder af stor Interesse i Forbindelse med jødisk Historie, og leve iblandt Folk af hans egen Nation. Han vilde se Stæder, hvis Navne han havde lært at elske. Fremfor alt vilde den hellige Stad med sit hellige Tempel blive ham lige saa vel bekendt som Tarsos og dets nanselige Synagoge. Jerusalem var et yndet Navn blandt Jøderne. Paa Vandringen derhen, skønt han fjernede sig fra sit Barndoms Hjem, følte han sig dog som paa en Hjemrejse. Dog ved at forlade et saadant Hjem, som vi kunne tænke os hans har været, maatte han have næret en blandet Følelse af Glæde og Vemod. Det var just ikke saa let at bryde de Baand, der knyttede ham til Stedet, hvor han havde tilbragt sin Barndom. I hans Levnedsløb skulle vi finde ham meget blødhjertet, naar han skulde skilles fra Venner.

Vi kunne tænke os, at Sauls Fader gik med ham til sit Fædreland. Hvis han var kommen derfra til Tarsos, vilde han interessere sig meget for at gense mange Scener af hans Ungdoms Hjemstavn. Om han, ligesom sin lille Søn, var paa sit første Besøg derhen, vilde de ens glædes ved selv at se de mange Steder, hvis Navne og Historier var bleven dem vel bekendt i deres fjærne Hjem.

Skibet sejlede altsaa nedad Floden Kydnos, tre Mil til Mundingen, hvor den breder sig til en Sø, før den naaer Havet. Vi forestille os, den

unge Udvandrer tager sit Farvelblik af sin Hjemstavn. De ham velbekendte Bjærge fjærne sig af Syne til kun deres hvide Toppe ses. Byer, Huse, Træer, Haver, Blomster, og tilsidst Kilikiens Kyst forsvinde. Han er paa den aabne Sø, og med en Drengs Begejstring føler Bølgernes Gang. Den første Nat er tilbragt, og han ser for første Gang Solen staa op udaf Havet. Saa langt som Øjet kan se i alle Retninger, er der intet uden Luft og Hav og de Søfugle, der ere langt fra deres Reder, søgende Bytte fra Havets Bølger. Maaske der bliver en Storm, og han forstaar nu, som han aldrig før kunde forstaa, hvad han var bleven lært i Synagogen: „De, som fare ned paa Havet i Skibe, som udrette deres Gerning i store Vande; de se Herrens Gerninger, og hans underlige Gerninger i det dybe; der han sagde, da lod han opreise sig et Stormvejr, og det opløftede dets Bølger . . . . . Han lod Stormen blive stille, og Bølgerne lagde sig."

Hans Rejse nærmede sig nu sin Ende; snart lod sig til Syne i det fjærne snedækte Bjærgtoppe, meget lig Taurusbjærgene. Det var Libanons Toppe. Som han kom nærmere, kunde han skelne Terrasser, det ene ovenfor det andet, hvorpaa stod Husene med deres flade Tag, midt iblandt Sukkerplantager og Lunde af Morbær-, Appelsin- og Citrontræer. Den rejsende sejlede forbi Bjærget Karmel, hvor Profeten Elias frimodigen viste, at Jødernes Gud var den eneste sande og levende Gud. Fire og en halv Mil derfra imellem Bakkerne laa den lille By Nazareth, hvor Guds Søn boede, som endnu ikke var Verden bekendt.

Sauls Rejse endte ved Cæsarea. Foran ham laa det Land, hvorom Herren (fra den brændende Busk) havde fortalt Moses, at det var et godt Land, og til Ezekiel, at det var et herligt Land. Saaledes ansaa enhver Jøde det at være. Saaledes følte unge Saul, da han steg i Land fra Skibet og for første Gang satte Fod paa et Land, hvor han skulde bo og arbejde, glæde sig og lide. Endelig beskuer han den hellige Stad fra een af de høje Bakker; Templet med dets glindsende Tag, Søjlegange og Piller; det kongelige Palads, hvori David og Salomon engang boede. Han gaar ind i den Stad, der benævnes „den store Konges Stad" — „hele Verdens Fryd". Han har opnaaet at kunne sige: „Mine Fødder staa indenfor dine Porte, o Jerusalem!" Hvor lidet han kender til, hvad Aarene vil bringe ham der! (Fortsættes.)

Undgaa at give Løfter, hvis Du vil undgaa Gæld. Et Løfte uopfyldt er en Gæld, du er skyldig.

Vil du agtes og æres af dine Omgivelser, da agt og ær dig selv ved at tale Sandhed og gøre, hvad ret er.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Torsdag den 15. Marts 1906

Det samme Evangelium.

Ganske vist er det Evangelium, Frelseren og hans Apostle forkyndte, ikke mere populært nu, end det var det Gang, men det er dog det eneste, given af Gud til Menneskenes Vejledning til Frelse og Ophøjelse, og kun ved at efterkomme dets Love og Ordinanser, kunne vi behage Faderen og vor Forløser, Jesus Kristus, og opnaa den Salighed, ethvert eftertænkende Menneske ønsker at opnaa. „Hvo, som tror paa Sønnen, haver et evigt Liv; men hvo, som ikke tror Sønnen, skal ikke se Livet, men Guds Vrede bliver over ham.“ (Joh. 9 : 36). I Forbindelse med dette Skriftsted maa vi erindre, at Troen, som ikke viser sig i Gerninger, kan ikke gavne nogen. „Thi ligesom Legemet er dødt uden Aand, saaledes er og Troen død uden Gerninger.“ (Jakobs Brev 2 : 26.) Apostlen forklarer Troens Princip saa tydelig i samme Kapitel, at han ikke kan misforstaas. Troen maa lede Mennesket til Anger over sine tidligere Fejltagelser eller Misgerninger; derfra maa den føre ham til Omvendelse, til den Beslutning, at han vil bestræbe sig paa at behage Gud, ved at efterkomme hans Befalinger. Troen maa lede ham til en Tragten efter at blive bekendt med Guds Villie, saa at han maa kunne udføre den. Herrens Villie med Hensyn til Menneskets Handlemaade her for at opnaa evigt Liv og Lyksalighed, findes tydeligt nedskrevet af Guds hellige Mænd, mange af hvilke vare personligen bekendt med Guds Søn, Menneskeslægtens største Lærer og Autoritet.

Ifølge hans Lærdom behøves Guds Aand, eller den Helligaand, til at kende og forstaa de Ting, som høre Gud til. „Thi Aanden ransager alle Ting, ogsaa Guds Dybheder.“ Den Helligaand blev lovet dem, som tro — som til Eks. paa Pinsefestens Dag, da Apostlene prædikede til de mange forsamlede Jøder, at Kristus, som de havde korsfæstet, var igen opstanden og levede; da de saa, hvad de havde gjort sig skyldige i, og spurgte, hvad de skulde gøre, lød Svaret: „Omvender eder, og hver af eder lade sig døbe til Syndernes Forladelse og I skulle faa den Helligaands Gave.“ Men denne store Velsignelse opnaas kun paa en vis Maade, som Gud har forordnet, og som maa efterkommes. Den troende maa først gøre en Pagt med Gud, love ham Lydighed og lade sig døbe i Vand til Syndernes Forladelse — hvorved Mennesket fødes paany aandeligen og begynder et nyt Liv, eller med andre Ord: en forbedret Vandel. Denne Ordinans kan kun udføres af en dertil bemyn-

diget Mand, som i Virkelighed er kaldet af Gud gennem hans Tjenere, Profeterne; uden denne Myndighed vilde Daabshandlingen ikke anerkendes af Herren, i hvis Navn den maa udføres. Han gav Apostlene Fuldmagt til at binde (eller løse) paa Jorden, og det skulde være bundet (eller løst) i Himlen; men han gav den ikke til alle Mennesker. Den tilhører kun det Præstedømme, som Gud har anbetroet sine Tjenere. Den tilhører alene Guds Kirke, og ingen anden. Hans Kirke skelnes fra andre Kirker ved Sammenligning med den, som Frelseren paa sin Tid organiserede med Profeter, Apostle, Evangelister, Hyrder, Lærere osv.; ligeledes paa de Kræfter, Gaver, Ordinanser osv., der ere nødvendige for Menighedens Opbyggelse, Vedligeholdelse, Liv og Lyksalighed. Den Helligaands Gave erholdes ved Besegling under Haandspaalæggelse af Herrens Tjenere, og den troende loves et virkeligt Vidnesbyrd fra den Helligaand; og mange tusinde Sjæle ere i Dag levende Vidner til dens forskellige Tilkendegivelser til de troende, og disse fryde sig over, hvad de have annammet.

Da de gamle Apostle og Profeter bleve ihjelslagne og Kirken tvungen til at indblande hedenske Skikke og Ceremonier i Gudstjenesten, tabte denne sin Kraft, og tillige sit Krav paa de Velsignelser, den i Begyndelsen havde nydt; Ugudelighed tiltog, Læren blev forandret, Ordinanserne omdannede efter Menneskers Behag, og saaledes skete det store Frafald, hvorom Apostlen Paulus saa ofte profeterede. Men som ogsaa blev forudsagt, har Gud sendt Engelen med Evangeliet til Jorden, hvilken Johannes saa i sit herlige Syn om hvad, der skulde ske i de sidste Dage (Aab. 14 : 6). Englebud er sendt til denne Slægt med det evige frelsende Evangelium; Guds Kirke er genoprettet og bærer Navn af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige; dens Ældster gaa ud med det glade Budskab og indbyde deres Medmennesker til Guds Rige, arbejde uden Betaling, uden Løn af Mennesker. De gaa bemyndigede af Gud til at at handle i hans Navn, og de love de Velsignelser, han har lovet formeldelst Lydighed til Evangeliets Fordringer. Kære Ven, vil du modtage Indbydelsen eller forkaste den? Herrens udsendte Tjenere ere beredvillige til at lede dig paa Vejen til Salighed. F. C.

Ankomst og Beskikkelse. Ældsterne Alfred Hansen fra Salt Lake City, Utah, og Lawrence C. Hall fra Lyman, Wyoming, ankom fra Zion til København den 3. Marts i god Velbefindende, og beskikkedes til at virke i Trondhjems Konference.

Mærkelige Tilfælde af Helbredelse.

En Søster, Alice Pointer, som bor i Chance, Kentucky, beretter følgende i Elders Journal: Først i Juli Maaned blev min Moder meget syg og blev daarligere Dag for Dag til hendes Tilstand var næsten haabløs. Hun blev meget svag og led af en brændende Feber, der syntes ganske at ville fortære hende. Hendes Legeme var fuldt af Smerter, og man vidste ikke Raad derfor. Hun besluttede tilsidst at sende Bud efter Ældsterne, og om Aftenen den 20. August kom Ældste A. C. Sant og H. W. Richins og salvede hende. Straks efter sagde hun, at hun følte sig fuldkommen helbredet, og at Feberen havde forladt hende med det samme. Hun sov godt den Nat, hvilket hun ikke i lang Tid havde gjort, og næste Morgen stod hun op og klædte sig paa, kom tilbords og spiste med god Appetit, og erklærede hun var saa frisk som nogensinde før i sit Liv; kun følte hun sig svækket af Sygdommen, hvilket ikke var til at undres over, efter at hun saaledes havde lidt i tre Uger. Hun vedblev i god Helbred, og genvinder stadig sine Kræfter og Udseende. Det Vidnesbyrd, hun i Forvejen havde, er blevet saa meget stærkere af den Erfaring, hun har faaet formedelst Guds Kraft, som fremvist i dette Tilfælde, og de Hellige heromkring glæde sig ved at se saadanne Tegn følge dem, som tro, nu ligesom forhen. Dette mirakuløse Tilfælde af Helbredelse, har været Aarsag til megen Opvækkelse her.

Fra Lewisport, Kentucky, beretter en Hr. R. H. Bowens Hustru, at hun for et Aars Tid siden havde en stor Gevækst af Kræft paa sin højre Haand mellem Tommelfingeren og Ledet ovenfor Pegefingeren. Den voksede og blev værre og værre, til de troede, at de absolut maatte have Doktoren til at tage den ud med Kniven, thi de vidste ikke andet Raad, og den var nu bleven saa slem, at hun næsten ikke kunde foretage sig noget af sit daglige Arbejde længer. Det traf sig midt i Juni Maaned at Ældsterne P. L. Pierson og Thomas W. Kerby besøgte dem, og før de gik bort lovede at komme tilbage til den 1. Juli og holde Fastedag der, samt udføre Salvelsens Ordinans paa den lidende Kvinde. Ifølge denne Bestemmelse indfandt de sig og tilbragte Dagen med at faste og holde Forsamlinger. Den følgende Dag blev hun salvet og efter to Ugers Forløb var Gevækstten aldeles forsvunden og hendes Haand var ligesaa uskadt, som nogensinde før, og hun var i Stand til at udføre sit daglige Arbejde som forhen. Dette har styrket dem meget i deres Tillid til Herren og Tro paa Evangeliet, og de takke Herren og fryde sig over at kunne bevidne, at han har gengivet det samme Evangelium, som han havde paa Jorden paa Kristi og Apostlenes Tid, og at de lovede Tegn følge dem, som tro. (Elders Journal Vol. 3, Nr. 4.)

Vil luthérere Mormonerne.

„Danskeren" af den 19de Januar dette Aar indeholder en Skrivelse (to og en halv Spalte lang), under Overskriften „Utah-Missionen", indsendt af en vis G. B. Christiansen i Odense, Danmark. Denne Brevskriver slutter sig nok saa „hjertelig" til Pastor H. O. Frimodt Møllers Sag, der drejer sig om at lyve om „Mormonerne" og indsamle Midler til Opførelse af en dansk-luthersk Kirke i Salt Lake City. „Hovedmomentet i Sagen for Øjeblikket," skriver Hr. Christiansen, er Indsamlingen af de 50,000 Kroner hjemme, „hvilket er den Sum, man tror vil medgaa til at købe Byggegrund, bygge Kirken og et Præstehjem for.

Hr. Christiansen har Ret. Hovedformaalet er Indsamlingen af Penge. Men vi fordriste os til at sige, at 50,000 Kroner forslaar ikke til Opførelsen af en tidssvarende Kirke, Præstebolig osv., i Salt Lake City. Katolikkerne have nemlig for Tiden en stor og prægtig Domkirke under Bygning, der vil maaske koste et Par Millioner Dollars; og det vilde, efter vor Mening, være til saare liden Ære for Danmark eller Danskerne at holde Gudstjeneste i en „lille bitte" luthersk Kirke, naar der allerede findes saa mange stadselige, sekteriske Kirker her — Kirker, der forresten under Tjenesten altid have udmærket sig ved sine mange tomme Bænke.

Var der noget i den lutherske Lære, som hævede den i nogen væsentlig Grad over andre Sekters „moderne" Lærdomme, vilde Sagen stille sig anderledes; men da dette neppe kan siges at være Tilfældet, maa vore danske Kirkebyggere finde sig i at konkurrere med de andre Sekter; og Faktum er nemlig den, at ikke en eneste virkelig „Mormon" vides nogensinde at have sluttet sig samvittighedsfuldt til noget sekterisk Samfund, efter at have forladt „Mormonismen". Selv Folk, som tabe Troen paa Kristi sande Evangelium, have ingen Smag for en af Mennesker forfalsket Kristendom; og alle Forsøg paa at vinde Proselyter blandt „Mormonerne" til Fordel for Sekterne have hidindtil vist sig frugtesløse.

Men hvis Lutheranerne kunde bygge en stor og stadselig Kirke, formaa at betale en særdeles begavet og veltalende Præst en høj Salær og yde liberale Gaver til de fattige osv., saa vilde maaske nok en eller anden Minearbejder, gennemrejsende og visse andre, som lige saa gerne vilde tilhøre det ene religiøse Samfund som det andet, slutte sig til den lutherske Forening.

Imidlertid vil „Mormonernes" Tabernakkel og deres 34 andre smukke Forsamlingshuse her i Staden vedblive at fyldes med opmærksomme Tilhørere hver Søndag, og Lærerne i deres talrige Søndagsskoler ville vedblive at bibringe de mange Tusinde Børn, der besøge disse, sand og sund Kundskab om den opstandne Frelser og hans ufor-

falskede saliggørende Evangelium. Endvidere vilde de danske „Mormoner" i Utah vedblive at takke Gud for det Lys og den Kundskab, som „Mormonismen" har bragt dem; og endelig kan man forvente, at „Mormonernes" Ældster ville gøre alvorlige Forsøg paa at belære den lutherske Præst, som skal komme hertil, om hans Læres Vildfarelse og bestræbe sig for at vinde ham for Kristi sande Kirke, eller „Mormonismen."

(Fra Bikuben.)

En Mand boede paa sin Ejendom, som var gaaet i Arv fra Fader til Søn for flere Generationer. Den laa nær en Flod, der havde sine Kilder i fjærne Bakker og Bjærge, og hele Landets Jordsmon havde en Iblanding af forskellige Ludsalte, der af Regn og Snevand stedse skylledes ned i Floden, hvilken flød langsomt og i Slangekrumninger ned gennem de næsten flade Sletter. Beboerne havde altid maattet bruge Flodens beske Vand til Drik og Madlavning, hvilket undertiden, forvoldte Sygdom og Ildebefindende. Omsider hørte Manden Tale om den nye artesiske Brøndboring og ved Undersøgelse og Iværksættelse fik han sig en god artesisk Brønd af dejligt velsmagende og sundt Vand. En af hans Naboer kommer hen og ser ham bruge dette Vand, der flyder koldt, rent og klart ud af Jorden gennem et Rør, og begynder at advare ham imod at bruge det, — „de siger det er giftigt, urent, slet ikke til at bruge; det kan være — ja og maa være meget skadeligt," osv. Men Ejeren smiler og byder Naboen at smage det, prøve det, forsigtigt, med Maade. Nej, svarer han, vi og vore Fædre have brugt Flodens Vand altid, og det er godt nok for os, og De burde ikke risikere saadanne nye Opfindelser. Vandet kan være giftigt, og man kunde gerne dø paa Stedet. Lad det bare være og brug Floden.

Moral: Vil nogen Sidste-Dages Hellig, som har drukket af „Livsens Vands rene Væld", kunne overtales til igen at foretrække det stinkende og fordærvende Stof, nogle ville tilbyde os i Stedet for? Red.

Vor kære Moder.

Jeg hørte engang en bedrøvet Fader tale til en mindre opmærksom Datter, hvem han dog elskede, saaledes: „Lise", sagde han og med det samme saa venligt ind i hendes smukke blaa Øjne og med sin Haand strøg hendes guldgule Haar, „Lise, jeg vil tale lidt med dig om din Moder. Du har maaske nok set, hvor bedrøvet hun i den senere Tid ser ud. Ikke tror jeg, det er paa Grund af noget, du har gjort hende imod, men det er dog din Pligt at forsøge paa at faa hende bedre stemt, og du kan saa let gøre det. Jeg vil sige dig, hvorledes du skal bære dig ad.

Staa tidlig op i Morgen og lav Frokosten færdig. Naar din Moder kommer ind og spørger forundret, hvorfor du er staaet saa tidlig op, gaa blot hen og kast din Arm om hendes Hals og kys hende lige paa Munden, saa skal du bare se, hvilken Forandring det vil gøre paa hendes Ansigt. Du skylder hende alligevel nogle Kys.

For nogle Aar siden, da du var en ganske lille Pige, kyssede hun dig ofte, naar ingen anden havde Lyst dertil, paa Grund af dit ophovnede Ansigt og dine af Feberen tørrede Læber og ubehagelige Aande. Du var ikke dengang saa smuk og frisk som nu. Gennem hele din Barndomsalder af mørke og Solskinsdage var hun altid rede til at læge som ved en magisk Kraft alle dine Sorger og Bekymringer. Naar din lille buttede Haand var stødt eller reven paa en Naal eller andet, var hun altid parat til at trykke den til sine bløde Læber og besegle sin Medynk med et Kys. Og tænk paa alle de Kys, hvormed hun ved Midnatstid bortjagede dine onde Drømme og beroligede dit beængstede Sind, idet hun kærligt lænede sig over din Pude og nynnede dig til Ro. Skønt det ikke er opskreven, staar det dog paa Rente.

Hun er jo ikke saa rynkefri og smuk nu som dengang, eller som du nu er; men hvis du havde hjulpet hende mere med Arbejdet i de sidste ti Aar, kunde hun maaske nu have set lidt bedre ud. Nu er hendes Ansigt nok noget rynket; dog vilde det synes dig smukkere end en Engels, dersom du var nedkastet paa dit Sygeleje, og disse Rynker vilde synes dig som Solstraaler for dit betyngede Sind. Hun vilde ikke forlade dig i Sorgens Stund. Men hun vil engang skilles fra dig. Hendes Byrde vil, om ikke du letter den, snart tynge hende ned. Disse haarde og noget knudrede Hænder, der have gjort saa meget for dig ville snart blive foldede i hendes Kiste, naar Livslyset er udslukt. Forsømmelse af Pligt mod disse Læber og Kinder, og det forsømte Hjerte, vilde da bebrejde dem, der ere skyldige i Forsømmelsen. Lad dit Hjerte sammensmelte med hendes i inderlig Kærlighed; da vil du høste Glæde og Trøst, ja endog naar Adskillelsen kommer!

Aanderne hinsides Graven.

Alle Aander ere mere eller mindre intelligente levende Væsener, som have haft dødelige Legemer, men som endnu ikke ere blevne oprejste fra de Døde. De kunne henregnes under to Hoved-Afdelinger, nemlig: gode og onde; og disse to Klasser kunne atter inddeles i mange forskellige Grader, baade af gode og onde.

De gode Aander, i dette Udtryks højeste Betydning, ere de, som i levende Live vare i Besiddelse af det hellige Præstedømme, og som fik

at nyde alle Evangeliets Velsignelser, og saadanne Aander vilde betjene dem, som ere Arvinger til Salighed, baade i denne og i Aandernes Verden. De ere i Stand til at vise sig for Mennesker, naar det bliver dem tilladt; men eftersom de ikke ere i Besiddelse af et fødeligt Tabernakkel eller Legeme, saa ere de ikke i Stand til at skjule deres herlige Udseende. Naar saaledes en Aand viser sig, som er en hellig Personlighed, saa vil den være omgiven af en straalende Lys-Glorie, der vil overgaa Solens Glans.

Andre Aander, der ikke have været værdige til en saadan Herlighed, ville vise sig foruden denne Lys-Glorie, og endskønt de sommetider ville prøve paa at paatage sig en Engels Udseende, saa er der altid mere eller mindre Mørke omkring dem.

Mange af de hensovedes Aander, der føle sig ulyksalige, dvæle ensomme og forladte i Nærheden af Jorden og i Luften, og især i Nærheden af deres gamle Hjem og andre Steder, som ere dem kære, paa Grund af Minder fra deres forrige Dage. De værste af denne Klasse, ere de, der omtales i Skriften som „bedrageriske Aander“ og „urene Aander“; dem, der paadrage Menneskene mange Lidelser og Sygdomme. De ville sommetider tage Besiddelse af Menneskelegemer og frembringe Krampe og Slagtilfælde, kaste dem enten i Vandet eller i Ilden osv., og de ville ogsaa forurolige dem ved Drømme, San Vittusdans og andre Nerve-Onder. Undertiden ville de frembringe Vanskabninger og vansirende Ansigtstræk, formedelst Krampe og Fortrækning af Musklerne osv., og ofte bringe de saadanne ulykkelige til at udtale Gudsbespottelser og frygtelige Eder og Forbandelser. Mange af den Slags Aander ere ukyske og liderlige og ville indskyde paa Sindet alle Slags slette og urene Tanker og Tillokkelser.

Naar et Menneske ser en anden Person stift i Øjet, som er besat af en ond Aand, vil han føle en vis nervøs Fornemmelse, og ligesom om Haaret rejste sig paa Hovedet, noget ligt den Følelse man faar ved Synet af en Slange.

Blandt de forskellige Slags Aander, man træffer her i Verden, er der ogsaa mange religiøse Aander, hvilke ikke ere af Gud, men som lede Menneskene paa Afveje, naar disse ikke ere i Besiddelse af Præstedømmet til at vejlede dem. Det er den Slags Aander, som give sig tilkende i mange af de saakaldte Vækkelsesmøder blandt forskellige Sekter. Al deres besynderlige Begejstring, Besvimelse Skrigen, Raaben, Dans og andre upassende og latterlige Bevægelser og Opførsel, ere Følgerne af disse bedrageriske Aanders Virksomhed.

Fra „Key to Theology“ af P. P. Pratt.

I Anledning af den kvindelige Hjælpeforenings Aarsdag.

(Foreningen blev organisereret i Nauvoo den 17 Marts 1842.)

Gud langt frem i Tiden saa,
Og gav Kvinden til at staa
Som en Viv ved Mandens Side —
Med ham glædes, med ham lide —
Og ved Joseph hende søgte
Til et andet Kald at røgte,
Ja, at staa hinanden bi
Som en Bæver-Koloni.
Søstre, hvilken yndig Gave —
Dette Hverv I nu indtage —
Givet af en kærlig Gud,
Som har eder kaaret ud!
Gid I da til Herrens Ære
Altid maa beredet være
Til hverandre Hjælp at yde,
Som Velgørenhed maa byde —
Lindre mangen Sorg og Smerte
Med det ædle Kvindehjerte;
At I stande maa forenet,
Og med Herrens Aand forlenet
Stedse søge maa og finde
Visdom, og hver Pligt at kende;
Altid fremme og berede
Fred og Glæde — selv hernede,
Hvor saa megen Nød nu findes,
Som ved eders Hjælp kan lindres.
Stands da ej i eders Gang,
Om end Vejen synes trang;
Det er og for eget Vel
Og til Gavn for hver en Sjæl,
Som kan Dagens Byrde bære,
Og vil tro til Enden være.
Søstre, alt hvad I nu døje,
Al den Ængstelse og Møje,
Som I nu erfare maa,
Naar paa Pligtens Sti I gaa —
Selvopofrelse og Savn
Vorde vil jert sande Gavn.
Prøv kun derfor ej at klage,
Men vor Herre at behage.
Eders Omhu for os her —
Som forlod, hvad var os kær —
Vi vil aldrig, aldrig glemme,
Nej, men stræbe vil at fremme
Herrens Værk blandt eder, Kære,
Til vor Faders Pris og Ære.
Lad os da forenet stande
Saa med Sejrens Krands om Pande
Vi i Zion samles maa —
Blandt Guds Børn en Arv at faa.

J. M. C.

Apostel Marriner W. Merrill død.

Ældste Marriner W. Merrill, en af de tolv Apostle af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, døde i sit Hjem i Richmond, Utah, efter en Sygdom, der havde plaget ham i flere Aar. Apostel Merrill var en Søn af Nathan Merrill og Sara Ann Reynolds, født den 25. September 1832 i Sackville, Westmoreland, Ny Brunsvig. Han var en af de tidligste Nybyggere i „Cashvally", Utah, hvor han har været bosat i mange Aar. Han var elsket og agtet højt af alle, som kendte ham, og hans Død har bragt dyb Sorg blandt de Hellige i Zion. Han naaede dog den høje Alder af 73 Aar. Han blev et Medlem af Kirken, da

han var 19 Aar, og har indtaget mange ansvarsfulde Stillinger iblandt sine Samtidige. Han kom til Utah i 1853, og ægtede samme Aar Sarah A. Atkinson. I hans Levnedsløb findes store Beviser paa, at Herren holdt et aarvaagent Øje over ham, indtil hans Gerning her paa Jorden var fuldendt. I 1889 blev han ordineret en Apostel under Haandspaalæggelse af Præsident Woodruff og hans to Raadgivere, George Q. Cannon og Joseph F. Smith; otte af Apostlene vare ogsaa til Stede. I Oktober 1899 blev han udnævnt til at præsidere over Cache Stav. Han fungerede som Repræsentant i det lovgivende Raad i Utah to Terminer; i 10 Aar var han et Medlem af Borgerrepræsentanternes Raad (County court). Han var Byens Postmester i 20 Aar. I 4 Aar var han Medlem af Landbrugsskolens Kollegium, og senere af Brigham Young Højskolens. Maaske det største Bevis paa denne store Mands Værd i sin Levetid er hans store og højtagtede Familie, som han efterlader; thi Træet kendes gerne bedst paa dets Frugt.

Denne Tidende mistede uheldigvis sin Plads i forrige Nummer af Stjernen.

Missionærernes Rapport for Februar 1906.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
J. P. L. Breinholt	Aalborg	22	3253	508	3274	1132	92			
Hans C. Hansen	Aarhus	21	3867	664	4079	1272	118	7	2	4
Niels L. Lund	København	21	4429	609	3716	826	57	3		
Adolph M. Nielsen	Bergen	14	2536	216	908	226	44			
Gilbert Torgerson	Kristiania	25	4038	861	4871	1409	118	2	1	1
Nils Evensen	Trondhjem	20	1494	511	1076	337	50	4		
Totalsum for Missionen		123	19617	3369	17924	5202	479	16	3	5

Indhold:

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).